

II.

Poprvé jsem ho viděl v suterénu školy u skříněk. Tvářil se jako „vyoraná myš“. Rozhlížel se kolem sebe a snažil se zorientovat v Jestredově střední škole, prý třetí největší střední v celých Státech. Takže jsem samozřejmě neznal všechny studenty, a přesto jsem věděl, že práh této budovy ten den překročil poprvé, stejně jako jsem věděl, že zrovna on nebude mít problém mezi nás zapadnout.

Prvním dnem na nové škole si prošel jako každý z nás. Lidé se na něj otáčeli, šuškali si, kdo to je a odkud se tu vzal. Obdivovali jeho zářivě bílé conversky, po kterých jsem taky dlouho závistivě pokukoval. Někteří se smáli jeho fialovým vlasům. Lidé mají často tendenci odhadovat ostatní, než je poznají, a většinou dost špatně. Erik dokázal všechny velmi brzy přesvědčit, že se ve svém úsudku pletl.

Včetně mě.

Nevím, jestli jsem si to jenom namlouval, že si mě taky v tom davu tehdy všiml a chvíli jsme si hleděli do očí, než se odvrátil a pokračoval v cestě. Zmizel v mase studentů a zapadl mezi ně, jako by k nim patřil odjakživa.

Prál bych si říct, že ho přiřadili do mé třídy, čirou náhodou dostal skříňku hned vedle té mé a taky se posadil do lavice poblíž mě, ideálně rovnou na místo mého souseda – protože tak to přece bývá, ne? Tenkrát jsem věřil, že i romantické knihy mají reálný základ. Nerad vám kazím iluze, ale radši narazit hned než pozdě: nemají. Erik zamířil do sekce skříněk v protější části chodby, která patřila paralelní třídě. A v té své jsem ho ještě dost dlouho neviděl.

Někdy po poledni toho dne ke mně přiběhla Venessa, moje mladší sestra, s ohromnou novinkou, která už pro mě příliš nová nebyla. „Viděl jsi toho novýho kluka?“ vybafla na mě. Venessa mě ze zásady nikdy nezdraví. Po probuzení mi neřekne „dobré ráno“, večer mi nepopřeje „dobrou noc“, přes den od ní nikdy neslyším „ahoj“. Prostě to brala jako samozřejmost – kdysi prohlásila, že se se mnou nehodlá zdravít, protože pak by se se mnou musela i loučit, a to že zrovna nějak neplánuje. Minimálně než mi bude dvacet. Tak by mě jenom zajímalo, jestli s tím po dvacítce začne, nebo mi dá ještě aspoň deset let. „Má nabarvený vlasy na fialovo!“

Bylo to zvláštní, ale lidé si těch vlasů většinou všimli až později.

„Viděl,“ potvrdil jsem. Venessa přehnaně dramaticky zalapala po dechu.

„Vypadá fakt hustě. Má takovou zvláštní auru, nemyslíš? Že tě prostě přinutí se na něj dívat, i když nechceš.“

Už tenkrát jsem jí musel dát za pravdu. Asi to patřilo k jeho zvláštním schopnostem, uhranout takhle lidi. Nevím, jestli si to uvědomoval.

S Ness, tak nadchnutou novým nepřehlédnutelným studentem, jsem se znovu viděl až po škole, což jí poskytlo dost času sehnat potřebné množství novinek, s kterými se mohla vytasit. Vždycky se jí nějakým způsobem poštěstilo se o všem dozvědět mezi prvními. Mně asi nebylo souzeno Erika potkat; ten den jsem na něj už znovu nenarazil, a nebýt té šušky ve škole, začal bych mít pocit, že jsem si ho jen vymyslel. Kdežto Venessa měla informace z první ruky.

„Ten kluk je z Německa,“ spustila, jakmile jsme se setkali na parkovišti. Bez pozdravu, samozřejmě. „Má německý jméno, ale zapomněla jsem ho.“

„Adolf?“ zkusil jsem a Ness na mě vyplázla jazyk.

„Německý příjmení.“

„To jsi neřekla.“